Ч. 42 Середа 23 лютого (7 марта) 1900. Рік X

[...]иходить у Львові що[...]ня (крім неділь і гр. [...]г. сьсят) о 5-ій годині по полудни.

Радакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Цісар Вільгельм II. і Папа Лев XIII. — Полуднево-африканьска війна.)

Внутрішне положене знов дуже заострило ся внаслідок ухвали Молодочехів, щоби розпочати найзавзятійшу обструкцию против закона о контингенті рекрутів та виборів до делегаций. Колиб Чехи хотіли дійстно перевести ту ухвалу, то в такім случаю провідник ческого клюбу п. Енґель, що є противний обструкциї, зложив би свій мандат. Супротив такого уложеня відносин дуже неймовірно, чи угодова конференция збере ся знов, бо дальші наради над угодою були би цілком без ціли. — Палата панів розпочинає нині дебату над програмовою заявою правительства. Сим разом приписують її велике значінє. Взагалі палата панів вказує охоту займити якесь поважнійше становище в справі угоди, на що вказує також предложене бар. Гельферта що-до заведеня в Чехії двох палат послів, а то вибираного сойму і іменованої висшої палати.

Norddeutsche Allgem. Ztg. доносить: Цісар Вільгельм вислав до Папи, з нагоди єго 90-тих роковин уродин, таку телеґраму у француским язиці: Прошу Вашу Сьвятість приймити з нагоди 90-тих роковин уродин найсердечнійші желаня. Маю найщирійші желаня для щастя і здоровля Вашої Сьвятости, і молю ся до Бога, аби на Вашу Сьвятість зіслав своє благословеніє. — Папа відповів також по французски телеґрамою: В желанях, які Ваше цісарске Величество зволили мені переслати з нагоди моїх уродин, бачу з приємностию новий доказ дружних чувств Вашого цісарского Величества. Прошу Ваше цісарске Величество приймити за то нашу подяку, як також заяву тих желань, які ми з своєї сторони засилаємо до Всемогучого Бога, аби зволив уділити Вашому цісарскому Величеству і цілій цісарскій родині щастя і поводженя.

З кватири ґен. Робертса в Осфонтен доносять під д. 2 с. м.: Наші передні сторожі лиш о милю віддалені від ворожих становищ. Бури обсадили ланцух горбків на полудне від ріки, 10 миль на всхід від становищ наших войск. Силу Бурів обчисляють на 4000 людий. Як зачувати Бурі укріпляють свої становища. — Сесіль Родес прибув до Капштадту і імовірно в середу виїде до Анґлії. — Times доносить з Льоренцо Маркес, що там розійшли ся дві поголоски. Після одної Трансваль розпочав переговори для заключеня мира, після другої знов противно, Бури ладять ся до нападу на Анґлійців. Укріпленя Преторії скріпляють ся. — Страти Буллера в послідних битвах під Ледісмітом виносять 93 убитих, 684 ранених і 25 котрих не можна було дочислити ся. — Трансвальский посол др. Лейдс заявив, що Трансваль готовий сейчас пристати на заключене мира, коли лиш Анґлія згодить ся признати независимість полуднево африканьских републик.

Новинки.

Львів дня 6-го марта 1900.

— **Екстерністки**, маючі намір складати іспит зрілости в учительскій семинариї женьскій у Львові, мають внести поданя до дирекциї семинариї (ул. Скарбківска ч. 39) до дня 31 н. ст. марта.

— **Стипендию імени Григория Яхимовича**, по 240 корон річно, надав Ставропигийский інститут на сей рік шкільний Романови Черлюнчакевичеви, що скінчив правничий факультет, а тепер підготовляє ся до докторату. (Він побирав сю стипендию ще підчас університетских студий.)

— **Лист грошевий** на суму 5.600 корон, котрий наспів був в неділю з Тернополя до Львова, пропав десь на почті. Лист сей надіслано в неділю в полудне. Каса була замкнена, отже лист вложено до підручної зелізної каси, де він мав позістати аж до вечера. Урядники, що обнимали службу вечером, сортуючи листи, добачили, що брак листу з сумою 5.600 К. В справі сій арештовано одного офіцияла і одного практиканта.

— **В Синевідску вижнім**, повіта стрийского, завязує ся товариство ощадности і кредиту системи Райфайзена. Завязанем єго займає ся др. Олесницкий із Стрия. В неділю 18-го н. ст. лютого відбули ся в Синевідску довірочні збори видніших представителів громади, а взяв в них участь др. Олесницкий і пояснив ціль та головні основи спілки. Всі зібрані рішили вступити в члени і заявили ся одноdушно за неограниченою порукою

11)

ДОЧКА ПОСЛА.

(З француского — Юрия Онета).

(Дальше).

Тепер відозвала ся пані Трезоріє:

— Справді, мій любий, мушу признати, що та дитина мене очарувала. А ти так любиш всьо, що красне.

— Ага, дуже добре! Тепер починаєте з иншої. Може хочете, аби я приймив єї до своєї родини як твір штуки.

— На кождий спосіб було би оно найціннійшим з цілої твоєї збірки.

— Але й найдорожшим, до чорта! Дочка якогось Курсіє. Красно виглядало би то в нашім товаристві. Мали би о чім говорити.

— Атже добре знаєш, що ніхто не сьмів би противити ся ні гадці, ні виборови барона Трезоріє.

Барон не міг здержати ся від усьміху.

— Справді числять ся зі мною. Впрочім будуть мусіли, бо було би сьмішно, аби хотіли мій вибір уважати фальшивим.

— А! отже не кажеш ні.

— А щож маю робити, коли ви обоє завзяли ся на мене.

Генрик кинув ся єму на шию і стиснув так сильно, що трохи не задусив.

— Будете мусіли, тату, самі бачити ся з паном Курсіє.

— Алеж....

— То конечне. Погадайте собі, як єму той ваш поступ подобає ся.

— На всякий случай менше, ніж мені наробить прикрости.

— Чейже не схочете, аби ішла мати?

— Ні! Піду сам! Ах, той Курсіє. Коби хоч прилично поводив ся, инакше..

— Ну, ну, тату, чей не ідете до него сварити ся. Або може хочете, аби й я пішов з вами?

— То не було би добре. А впрочім не хочу, аби ти дивив ся на моє пониженє....

— То підете завтра?

— Чомуж зараз завтра?

— Бо пощо довше зволікати? Пізнійше розгадаєте ся.

— А, що ти мене здоровля коштуєш. А я не гадав о такім сьвітлім супружю для тебе, з малою д'Аннекур.

— Тату, прошу вас, не говоріть мені о тім.

— Два міліони віна і одні з найкрасших ловів в цілій Франциї.

— Так, але погана як гріх. Волю мою Жільберту без одного су.

Барон поглянув на жінку з незвичайним зачудованєм.

— І як погадаю, що я того хлопця підозрівав о надто великий розум! Але скоро винагородив собі втрачений час.

Генрик перебив весело:

— Не дармо, тату, мітольоґія дала любови крила.

— І вложила перепаску на очи! — відповів отець жартобливо.

І жартом скінчила ся та борба; вечер минув спокійно.

На другий день, коло шестої години по полудни, коли Курсіє читав в своїм кабінеті вечірні часописи, війшла тихо Розалія і заявила, що якийсь пан хоче з ним бачити ся.

— Знаєш єго! — спитав посол, нерадий незнакомим від часу, як до єго дому увійшов мнимий Жерве.

— Ось карта — відповіла служниця і положила єї на столі перед Курсієром, що з зачудованєм два рази відчитав навище барона Трезоріє. Вкінци сказав зміненим голосом:

— Де та особа?

— В передній комнаті.

— Проси до сальону.

Встав, здоймив витерту куртку, вложив сурдут, і більше зденервований як того хотів, вийшов з кабінету до сусідної комнати. Перед ним стояв з поважним видом барон Трезоріє. Погляди обох ворогів стрітили ся на хвилю, відтак Курсіє вказав крісло, сів сам і спитав:

— Чому можу завдячити честь, що бачу вас у себе?

Барон легко поклонив ся і відповів вічливо:

— Приходжу до вас в справі, котру коротко вам розкажу. Маєте дочку, котру мій син мав щастє і честь пізнати і полюбити.... Приходжу просити вас о єї руку для него.

Курсіє усьміхнув ся глумливо. Потягнув рукою по бороді і відповів:

— Я не був приготовлений на таку честь. Але передусім мусимо пояснити одну річ: Чи то ваш син, той мнимий пан Жерве, що

Списано прошене до патронату спілок Райфайзена при виділі краєвім о принятє спілки під патронат і як лише виділ краєвий видасть своє рішенє, спілка введе ся в житє. Буде се перша спілка Райфайзена в повіті стрийскім.

— **Незвичайно зухвалої крадежи** в розбоєм допустив ся у Відни невислідженний доси злочинець на шкоду віденьского ювеліра Ґотліба Скакаліка. Злочинець, здаєсь, дав ся замкнути в суботу вечером в камениці і там дістав ся до пивниці і чекав, аж в камениці всї ляжуть спати. Тогди взяв ся він до роботи. Насамперед виломив двері до пивниці дозорця камениці, а звідси дібрав ся знов до пивниці торговельника вин Нусбавма. Аж тепер прийшла найбільша трудність, бо ся пивниця була переділена від другої, котра належала до якогось дроґіста, мурованою стїною. Злодій взяв ся розбивати стїну і вибив в споді так велику діру, що міг влїзти до третої пивниці. Із сеї пивниці виходив в горі отвір як-раз під двері ювеліра Ґотліба і над тим отвором коло самого порога була груба склянна шиба, щоби крізь ню заходило сьвітло до пивниці. На ніч замикали ся двері від склепу ювеліра в той спосіб, що засувано зелїзну карбовану бляху, якою звичайно замикають склепи, аж поза згадане вікно коло порога. Отже тим отвором, так вузким, що трохи грубший чоловік не міг би там влїзти ся, дістав ся злочинець приставивши собі драбину, під згадану шибу, розбив єї і влїз межи двері, а замикаючу їх бляху. Як-раз в ту пору лютив ся на дворі страшний вихор, а поліцаян, що патролював на улици, станув собі в закутку під ту каменицю і сховав ся від вітру. Притулившись до стїни, чув він, що щось гримає, але сам собі не вірив, і аж коли трохи вітер притих, зміркував він докладно, що то хтось „працює" в пивници. Він задзвонив зараз на дозорця камениці, я сам побіг борзенько по патролюючого вахмайстра. Тимчасом злодій вже був „упорав ся" і мабуть зачув, що дїє ся та втїк назад тою самою дорогою до пивниці, а там отворив собі крати від віконця, що виходить на улицю і втїк. Він забрав ювеліровы: около 100 срібних годинників ремонтоарів, 130 золотих перстенів і инших золотих предметів, 25 шлюбних обручок, 14 золотих нараменників, богато золотих ланцушків, 6 пар золотих ґузичків до сорочок з рубінами і брилянтами, 4 золоті кольї, 10 пар золотих спинок від маншетів, 20 брош, золоті ковтки, срібні ложки і ложочки до кави, 20 медальїонів і богато инших золотих і срібних річий. Утїкаючи з тим, погубив кілька срібних годинників і щез без слїду.

— **З товариства „Просьвіта"**. В місяцях січни і лютім сего року внесено поданя до Намістництва о заснованє нових читалень Просьвіти в отсих 22 громадах: 1) В повіті Броди: Лешнів, Чистопади; 2) повіт Гусятин: Сокиринці; 3) повіт Ярослав: Ярослав на передмістю Лежайскім; 4) повіт Камінка: Побужани; 5) повіт Коломия: Сопів; 6) повіт Косів: Розтоки; 7) пов Ліско: Стежиця; 8) пов. Львів: Хоросно-старе; 9) повіт Підгайці: Белева, Соснів; 10) повіт Перемишляни: Погорільці; 11) пов. Рогатин: Явче; 12) повіт Рудки: Бенькова-вишня; 13) пов. Стрий: Ямельниця, Стрілків; 14) повіт Тернопіль: Людвиківка; 15) повіт Теребовля: Малів, Слобідка струсівска; 16) повіт Товмач: Хомяківка, Королївка, 17) повіт Золочів: Угорці. — Всїх читалень Просьвіти, заложених або закладаючих ся і до Намістництва зголошених, було з кінцем лютого 840 Найбільше читалень Просьвіти було в повітах: Перемишль 44, Рогатин і Стрий по 38, Борщів, Золочів 33. Найменше читалень Просьвіти (в рускій части Галичини) мали повіти: Ліско і Снятин по 3, Чешанів і Добромиль по 5. — Нових членів вступило до Просьвіти в місяцях січни і лютім с. р. 502. В тім самім часї вступило в році 1899 нових членів 318, а в 1898 році 574 Всїх членів вступило до Просьвіти від єї завязаня по конець лютого с. р. 12 528. Дїйстних членів, котрі не залягають з вкладками і висилає ся їм книжочки Просьвіти, є тепер около 6.500.

— **Лїто серед зими.** Із Скільщини доносять, що там дня 28 лютого вечером понад селами Волосянка і Хащ... видко було блискавки, а відтак падав дощ через цілу ніч аж до 6 год. рано, опісля же упав сніг на 5 цалів грубо. В днях 26 і 27 лютого було в Скільщині 16 степенів тепла в тіни.

— **Аґент і інжинір — від чужих кишень.** Сими днями арештувала краківска поліция двох приятелїв, Володислава Лойовского, котрий удавав аґента торговельного і Михайла Жебровского, котрий знов удавав цивільного інжиніра. Тимчасом як показало ся були то два приятелї, котрі „працювали" давнїйше в спілцї у Відни, але що тамошна поліция дивила ся їм добре на пальцї і остаточно не лиш заказала їм виконувати своє „ремесло" у Відни, але ще й їм самим побувати в сім містї, приїхали до Кракова, щоби там показувати штуку, як можуть чародїйним способом щезати мошонки з грішми з чужих кишень. Оба приятелї ходили пильно на богослуженя до тамошних костелів і не пропустили ніякого похорону, ніякого шлюбу, ба, їздили часто також зелїзницею межи Краковом а Хшановом. Не дивниця, що нараз в Кракові і его охрестности люди стали дуже нарікати, що їм десь гроші пропадають з кишені. Пани Касперскій н. пр., що приїхала була з Нового Торга на короткий час до Кракова, пропала на містї мошонка зі 140 Коронами. Тимчасом пан „аґент" і пан „інжинїр" оперували дальше людий; аґент сам робив операцию а інжинір лиш пильнував, щоби она добре випала та щоби їй хто не перешкодив. Оба відтак по щасливій операциї гуляли і бавили ся як найлїпше, аж недобра поліция і тут не дала їм дихати. Жебровский взяв ся був зразу крутити і казав, що він працює при трасованю зелїзниці з Кракова до Мислевич. І дїйстно в его помешканю знайдено приладн технічні; але показало ся, що він украв їх аж в Целю в Стириї. Ся сьвітова птиця, що не сїє анї не оре лиш забирає перебувала також свого часу і у Львові. Обох приятелїв всадили до арешту.

— **Наслїдки цікавости** Кароль Яскерек, столярский робітник в Перемишли, ішов собі недавно тому пустою улицею та запримітив, як великий пес, дога, гонив за котом. Цікавий на вислїди погони, пристанув і приглядав ся, що буде дальше. Тимчасом кіт, не маючи де скрити ся, скочив на хлопця та впялив ся пазурами в его лице і в шию, а пес в погоні за котом впав з такою силою на Яскерка, що повалив его на землю. Дальші наслїдки можна собі представити. Пес хватив кота зубами, а кіт витягаючи пазури, вирвав Яскеркови цїлі куски мяса. Епільоґ справи мав покінчити ся перед судом, але власитель пса полагодив ся з Яскерком, жертвуючи ему кількадесять зр. відшкодованя за рани.

— **Помер у Львові** Кароль Райнер, емерит радник Намістництва в 86-ім р. житя. Покійник полишив трох синів, Кароля, радника судового в Самборі; Антония, старосту і референта справ шкільних при Намістництві у Львові і Юлія, кореспондента Банку краєвого, а також доньку віддану за інтенданта Лянга.

під чужим назвищем втискає ся до честних родин і що тут надімною мешкає?

Барон почервонів, а відтак зблїд. Кинув ся, немов би хотів встати, але заволодів собою і відповів спокійно:

— Дїйстно, той о кім ви говорите, то мій син. Він сам вас перепросить за той підступ. На его оправданє можна сказати, що инакше не міг зробити. На кождий случай маю надію, що моя заява зносить его вину, бо доказує, що він мав честні наміри.

На ті слова Курсіє підняв ся і відповів голосом, яким промавляв на публичних зборах:

— Що чую? Чи тут іде о винагороду кривд? Чи нам того треба? Чи тут може бути бесїда о винагороді або полагодженю чого небудь? Ми мали до дїла з обманцем і маємо за то відповідати? Обида, яку нам зроблено, не потребує винагороди. Гордимо вашими заявами. Знаємо вас лиш з фальшивих і марних, нужденних слів і того будемо придержувати ся.

Трезоріє вислухав мовчки тої обидливої промови. Прикусив згірдно уста і відповів сухо:

— Пане, бою ся чи ви не одуріли?

— Одурів! — крикнув Курсіє. — А ви що, ви, що приходите до мене з таким жаданєм? Чи єсть, чи може бути взагалі щось спільного між нами?

— Починаю о то побоювати ся.

— Ви, аристократи, що знаєте лиш роз коші і гуляня? — Вам здаєть ся, що зробите нам велику ласку, коли нас допустите до участи у вашій розпустї....

— Перепрашаю вас — відповів барон холодно — тут єсть мале непорозуміне. Я не мав чести просити о вашу руку, лише о руку дочки.

— Пане!

— Давно вже знаю, що гадаєте, знаю ваші погляди. Позвольте менї пригадати собі, що тут не іде о ваші чувства, лише о чувства панни Жільберти. Ви ненавидите нас, то звістна річ, але чи ви певні того і у неї?

— Она може лиш гордити вашим сином.

— Ба, жінки бувають часом нельоґічні.

— Надію ся, що волїлаби умерти зі встиду, ніж продати ся за міліони...

— Лїпше за міліони, як за кілька дукатів.

Курсіє поблїд як стїна. Добачив в словах барона, висказаних без ніякої скритої гадки, натяк до тих двайцятьох тисячів франків, які дав ему Генрик на часопись „Революцийне сторонництво" і обиджений до глубини в своїй власній любови, крикнув:

— Прошу менї вірити, що віддам гроші, за які ваш син купив часопись і ні один сантім не лишить ся в моїх руках.

— Яких гроший? Яку часопись?

— Яку? „Революцийне сторонництво" редаґоване під назвищем Жерве вашим сином.

Барон остовпів від того несподіваного відкритя. Пригадались ему в тій хвили ті дикі, страшні статї підписані тим назвищем. Забув, де стоїть, перед ким говорить і сплеснув в долоні

— А! того вже справдї за богато. То дїйшло вже до того, що мій син мішав ся в полїтику розбійників і палїїв? Він, мій син! І по такім доказї любови ви вагуєте ся віддати ему свою дочку?

— Моя дочка не буде ніколи жінкою зрадника.

— Буде жінкою, чиєю схоче... Не дасть себе гнобити. Єсть право на таких заслїплених батьків.

— Нема такого, що давав би право гнобити кого і то вам докажу.

— Пане, я прийшов сюди рішившись перетерпіти всьо, однако кожда річ має свої границї....

— А, а! — глумив ся Курсіє — ваш синок зволив почтити своїми взглядами мою родину! Робить нам ту ласку, що для нас позбуває ся своїх шляхотских прерогатив... Але чи той побожний молодець дїйде до того, що вдоволить ся цивільним вінчанєм? Моя дочка не вихована клерикально. Она свобідна від всїх забобонів і независима.

Коли то говорив, здавалось ему, що завдає баронови послїдний удар, але той відповів спокійно:

— То навернемо єї, то буде наймилїйша жертва, яку можемо принести Господеви.

На ту несподівану заяву Курсіє цїлком вже втратив власть над собою і лютий, з набіглими кровію очима крикнув:

— Ага, тепер знаю ваш плян! Украсти менї дитину, аби єї віддати в руки монахів.... Погубити мене в очах моїх приятелїв і союзників, що будуть гадати, немов би я робив з вами рука в руку! Але я тому зараджу. А тепер, знайте: моя дочка не буде ніколи належати ні до вашого сина ні до вашої віри!

Дрожав на цїлім тїлї і з піднесеною рукою до гори грозив Трезорієрови. Нараз задержав ся. Двері отворили ся і на порозї появила ся Жільберта. Була дуже блїда, але така красна, що барон, одушевлений, не рушив ся з місця, не повитав єї і держав очи встромлені в личку тої дитини, на котрої лици відбивав ся необмежений біль і велика рішучість.

Жільберта підійшла до обох панів і почала поволи, немов би аби впевнити ся, що не переступить границї своїх гадок.

Господарство, промисл і торговля.

(Конець).

Відтак представила Дирекция справоздане з розвою і діяльности Товариства взаїмного кредиту „Дністер“ за четвертий рік адміністрацийний. Товариство мало з кінцем року 1727 членів, що декларовали 1770 уділів т. є. суму 88.500 корон, а вплатило готівкою 66.416 корон 53 сот. т. є. 75 прц. декларованої суми.

Фонд резервовий збільшив ся о 1705 корон 74 сот. і виносив з кінцем року 5239 корон 4 сот.

Цілый фонд власний Товариства (уділи, фонд резервовий і специяльна резерва) виносив: 72.108 корон 89 сот.

Стан вкладок мимо обниженя стопи процентової від вкладок збільшив ся о 266.178 корон 53 сот. і з кінцем року було 872 вкладників з сумою 680.129 корон 88 сот. Позичок на скрипти було в минувшім роцї 1741 на суму 774.534 кор. 82 сот. і на векслї 115 позичок на суму 47.651 кор. 83 сот., — разом всїх позичок було 1856 на суму 822.186 кор. 65 сот., з того сплачено в протягу року 323 позичок в цїлости і на рати біжучі квоту 170.629 кор. 2 сот., так що з кінцем року остало еще до сплати 1533 позичок в сумі 651.557 корон 63 сот.

Залягало з ратами (з року 1897, 1898 і 1899) 202 довжників на суму 13.051 кор. 36 сот. т. є. 2 прц. від суми позичок, а на дорогу судову віддано в роцї 1899 з причини неплаченя 15 справ на суму 4075 корон.

Окрім фонду резервового льокує Товариство також часть фонду оборотового в цїнних паперах і банках, щоби на кожде жадане вкладників мати скоро готівку до диспозициї: сума тих льокаций виносить 107.972 кор. 49 сот., з того в цїнних паперах 87.366 кор. 50 сот. після вартости курсової.

Загальний оборот касовий осягнув цифру 2,691.998 корон 42 сот. (о 1.097.461 кор. 91 с. висшу, ніж в роцї попереднім), а капітал оборотовий збільшив ся о 272.963 кор. 76 сот. та виносив з кінцем року 770.543 кор. 52 сот.

Чиста надвижка виносить 5988 кор 16 с., з котрої прийде 10 прцг. до фонду резервового і члени отримають дивіденду 6 прцт. від своїх уділів.

Рада надзираюча вислухала також справозданя комісиї ревізийної, котра провірила маєток і замкнене рахунків обох Товариств, і найшла стан згідний і цїле дїловодство в точнім порядку. Опісля ухвалила Рада надзираюча, подібно як в лїтах попередних, роздїлити з біжучих доходів Товариства кредитового суму 1600 корон на публичні добродїйні цїли, а то:

а)	до диспозициї Пресс. Ординариятів всїх трех Епархій по 200 корон	600 кор.
б)	3-ом Товариствам взаїмної помочи дяків по 100 корон	300 „
в)	4-ом „Товарств. шкільної помочи“ у Львові, Станиславові, Перемишли і Коломиї по 50 корон	200 „
г)	Товариству „Руслан“ для підмоги бідних учеників рускої ґімназиї (академічної) у Львові	100 „
д)	Товариству педаґоґічному на руску школу дївочу видїлову	100 „
е)	Рускій Бурсї в Новім Санчи	50 „
ж)	Рускій Бурсї ремісн. у Львові	50 „
з)	Народн. Домови в Чернівцях	50 „
и)	СС. Служебницям в Кристинополи	50 „
к)	„ „ Вишатичах на будову дому	50 „
л)	Товариству сьв. Кирила (на підмоги бідн. учеників) в Перемишли	50 „
	Разом	1600 кор.

Телеґрами.

Відень 6 марта. Neue fr. Presse доносить, що супротив того, що Чехи і Поляки зрезиґнували з місця в президиї Палати на місце Лупула, буде покликаний на то становище член полуднево-славяньского клюбу. Найбільше виглядів має пос. Вахнянин.

Льондон 6 марта. Бурский ґенерал Кроніє разом з женою приїхав до Капштадту, де уміщено его в адміральскій каюті на корабли „Доріє“.

Льондон 6 марта. Японьский цїсар вислав до королевої Вікториї телеґраму з желанями з причини побіди анґлїйских войск над Кронієм.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год

Зі Львова

носп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівцїв
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мунка[illegible]ирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

носп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а в Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

— Тату, крик суперечки дійшов аж до моєї комнати..... Мимо мого рішеня, що не буду мішати ся до тої розмови, почувши ваші послїдні слова, що наповнили мене великим жалем, не могла я додержати моєї постанови. Аби вдоволити свою личну месть, ви пожертвували мої чувства і надужили волї мого серця, то зле, то дуже зле!

— Дочко! — крикнув наполоханий Курсіє.

Обернула ся до Трезоріера і сказала з непохитною рішучостию:

— Годить ся, аби ви занесли вашому синови відповідь. Скажіть ему, що я віддала ему свое серце і що коли не можу належати до него, бо тут я зависима від вітця, то нічо не стоїть менї на перепонї належати до его віри, бо тут рішає лиш моя совість.

— Жільберто! — крикнув знов Курсіє. — Ти зраджуєш мене, покидаєш.

Она нічого не відповіла. Випрямлена, непорушна, стояла посеред комнати, з прекрасною головкою, піднесеною до гори, а така горда і красна, що Трезоріє стояв засліплений. По хвили поклонивши ся гордо Курсієрови, похилив голову перед Жільбертою так низько, як ще доси нїколи перед нїякою княжною.

X.

Пан де Броссар, другий великий вікарий, сидів в своїм кабінетї, в архиепископстві, занятий читанем посланія до сьвящеників своеї архиепархиї, коли увійшов сьвященик і похиливши ся шепнув ему тихо до уха:

Чи всечестні приймуть молоду дївчину, що прийшла без карти вступу на авдиенцию і хоче говорити з Преосьвященим?

— Молода дївчина сама? — спитав вікарий, не відриваючи очий від роботи.

— Нї, з старою служницею.

— Як хоче говорити з Преосьвященим, то мене не обходить, нехай напише.

— З того що она дуже напирає ся, гадаю, що має дуже пильну справу.

— Ну, то нехай прийде.

Вікарий відсунув папери і встав. Був то чорнявий мужчина, худий, з широким чолом, блискучими очима і виглядом монаха. На чорній рясї мав пелерину облиту червоним аксамітом, а що був худий, видавав ся висшим, як в дійстности. Довгими, костистими пальцями бавив ся хрестиком завішеним на шиї. Задуманий ходив по комнатї. Великий старий диван приглушував відголос кроків і лиш тиканє маятника в годиннику перебивало глубоку тишину. Двері отворили ся тихо і сьвященик увів Жільберту. Рухом голови відправив вікарий сьвященика і вказуючи молодій дївчинї крісло, опер ся о коминок та приглядав ся її з занятем.

— Панї — почав, а его голос звучав дзвінко, — менї сказали, що хочете говорити з Преосьвященим, але мушу звернути вашу увагу, що ви не зголошували ся о авдиенцию і супротив того....

— То правда — відповіла Жільберта — але я не знаю тих звичаїв. Я ішла до него аби зажадати помочи в моїм смутку як до провідника і утїшителя нещастних. Прошу менї вибачити.

— Не маю нічого вибачувати, дитино — відповів лаґідно — противно. І колиб архиепископ був в палатї, я завів би тебе до него, мимо всего.... Він подякував би менї, бо то ревний пастир... А передусїм спікує ся нещастними. Але може прийдеш завтра? Або коли не можеш так довго ждати, то чи не міг би хто инший дати тобі поради, якої жадаєш.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок"** — А. Мечника **„Praпез Огана"** — К. Лясковского **„Зужитий"** — Ст. Аріеля **„Улуди"**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ" передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI" в будучім 1900-тім, а в 42-ім рощі істнованя буде виходити під тим самим як доси літературским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошения, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши," одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI" на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Реймонта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих иньших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і иньших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта	Севера
повість п. з.:	повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....	**Леґенда.**

Условія передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:		В Галичинї з почтовою пересилкою:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.	Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.	Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.	Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).